

Cuprins

<i>Cuvânt-înainte</i>	7
<i>Recomandare</i>	8
<i>Prefață</i>	9
<i>Introducerea autorului</i>	11
Confruntarea cu realitatea	14
Mai are vreun rost să aștepti?	38
Cât adevăr mai este în mesajul semnelor?	61
Sensul unic al evanghelizării	85
Mirajul sfârșitului și soluția biblică	109
Vârtejul nelegiurii și seducția fărădelegii	135
Argumentul secolului I	166
Fără punct final	196

Confruntarea cu realitatea

„Nu ne vom vindeca până când nu ne vom asuma responsabilitatea.”¹

Primul meu contact real cu o biserică a avut loc la Sighetu Marmăției. Atinsesem vârsta de șase ani și nu puteam emite nicio pretenție de a fi luat în seamă la masa deciziilor. În familia noastră hotărârea fusese luată. Culisele ce au determinat virajul mamei dinspre ortodoxism spre protestantism la acea vreme îmi erau cvasinecunoscute. Prea mic pentru a cere explicații, am început totuși să mă întreb ce s-a întâmplat cu mama. O fire activă și lucrătoare, mama reprezenta microuniversul vieții mele. Grijulie față de copii și tenace în lupta de zi cu zi, ea își folosea cu multă măiestrie rațiunea și judecata. Brusc, așa cum se ia pulsul, căutam să văd dacă nu cumva mama căzuse victima vreunui program de spălare de creier.

Am început să frecventăm o biserică mică, cu fațada verde și o grupă de oameni deosebiți. Locul meu era prestabilit de acasă. Nu puteam să optez decât pentru scaunul din dreapta sau stânga mamei sau, cel mult, scaunul din fața ei. Orice distragere a atenției era sancționată discret pentru sală, dar dureros pentru mine. Foarte rare erau ocaziile când mi se permitea luxul să desenez pe hârtie și atunci eram îndemnat să reprezint personaje biblice sau scene biblice. Așa se face că uneori priveam fețele credincioșilor. Îmi sunt atât de familiare, încât le pot reproduce și astăzi destul de ușor. Trădau interes, atenție și receptivitate. Rareori puteam observa vreo grimasă sau nuanță de plictiseală pe fața ascultătorilor, dimpotrivă... Persoanele credincioase au permis feței să le trădeze

fi suficient de bun dimineață?” Chelnerul a răspuns: „Depinde dacă ești pe salariu sau pe comision.”⁸

Dacă biserica este folosită doar pentru a ne putea primi recompensele pentru credincioșia noastră, și nimic mai mult, atunci revenirea lui Isus este doar un slogan al credinței. Ne comportăm ca niște salariați ce așteaptă să treacă luna pentru a-și primi leafa. Dacă depindem de comisionul încrederii în Dumnezeu, atunci pericolul atrofierii spirituale ar trebui să ne pună pe gânduri. Golițiunea internă duce la pierderea echilibrului, a păcii, a reperelor și a sensului. Ne culcăm și ne trezim mereu înconjurați de un vid existențial. După V. Frankl „vidul existențial se manifestă mai ales printr-o stare de plictiseală”⁹. Câte vieți nu s-au stricat pentru că au dat curs plictiselii în viață și au părăsit lupta pentru o viață spirituală mai bună? Și câți oameni nu s-au pierdut pe drum pentru că stau plictisiți la fereastră să privească necazurile, în loc să lupte cu ele pentru a-și salva propriul destin? Din păcate, când ne pierdem spiritualitatea, de fapt ajungem să cochetăm cu cel mai periculos dușman al adventului.

6. *Potrivirea credinței după mersul lumii.* În acest cadru, credința individului este dictată și modelată de lumea din care face parte. Invazia lumescului nu se oprește la hotarul sacralului. Nu mai avem granițe între intimitatea sufletului și viața socială. Se produce un balamuc atât de iritant, încât credința și pocăința își pierd orice *distinctivitate*, orice valoare evanghelică, aruncând omul credincios într-un anonimat total. De fapt, „credința se confruntă, fără încetare, cu primejdia unei facile banalizări, a alunecării în eticism acru și în predică militantă.”¹⁰ Recunoscându-mi limitele de observație și subiectivitatea care caracterizează orice încercare de observație a unui lucru sau a unui eveniment, doresc doar să semnalez faptul că astăzi consistența și calitatea mesajului în arena creștină suferă extrem de mult. Sunt ocazii când predicile demonstrează cât de jos a ajuns nivelul mesajului spiritual în dorința de a fi atrăgători

„Soluția pe care ne-o propune autorul pentru ieșirea din dezamăgirea prezentă este să privim mai atent la ceea ce se întâmplă pe pământ, în biserică și mai ales în viața noastră. Să ne cercetăm în lumina Adevărului și să acceptăm descoperirile Martorului credincios cu privire la realitatea din noi, pentru că doar așa vom fi dispuși să acceptăm și remediile oferite de El. Așadar, dacă nu vă este teamă de trezire, dacă recunoașteți că e nevoie de trezire și dacă sunteți dispuși să o acceptați, citiți cu atenție și cu rugăciune cartea unui fost dezamăgit care a găsit remedii eficiente în Cuvântul lui Dumnezeu.”

– *Petrică Danci, pastor*

ISBN 978-606-911-498-8

9 786069 114988

55717

073300005755040101650006

evs
editura viață și sănătate